

jødiske Rigmandsdatter var bleven hævet, havde de hørt fra anden Side, og herpaa byggede de et stort Haab; men hvorledes det nærmere forholdt sig dermed, vidste de ikke; og Signe ønskede for sit Vedkommende heller ingenting at vide, fordi hun overhovedet intet andet vilde kende af hans Liv, end hvad der laa indenfor Hjemmets og Troens Grund.

— — Den næste Formiddag kom saa Professorens for at foretage en Undersøgelse. Den berømte lille Mand med det underlig tarvelige, ja snuskede Udseende og det sære Kældersprog var i de første Øjeblikke meget gnaven. Det var knap nok, han vilde mindes at have set Per før, og han begyndte med at sige, at han selv var syg og egenlig slet ikke burde være taget ud. Hans blygraa Ansigtssfarve og de store, blaasorte Hudposser, der hang ham under Øjnene, bekræftede ogsaa hans Ord med næsten uhyggelig Tydelighed.

Efter endt Undersøgelse blev han dog noget mere tilgængelig. Han satte sig paa en Stol ved Siden af Sengen og sagde:

»Hvad er'et i Grunden, De vil ha' og vide? Mads-kabet ta'r for megen Plads op hos Dem, og De har et snavs Blodomløb, — men det sagde jeg Dem vistnok sidst.«

Per mente, at disse pludselige Nerveforstyrrelser dog vel maatte have en bestemt Aarsag. Han følte sig jo ellers ikke syg og havde —